

Czwartek, 29 listopada 2007 r.

44. wzywa Komisję do przeprowadzenia oceny wpływu na klimat prowadzonego przez UE importu soi oraz oleju palmowego, przy jednoczesnym wzięciu pod uwagę nacisku sprzyjającego deforestacji lasów tropikalnych, w szczególności dotyczącej Borneo i Amazonii, a także do podjęcia kroków mających na celu uwzględnienie w praktykowanych cenach kosztów środowiskowych;

45. zwraca się do Komisji do wspierania europejskiego ruchu na rzecz najlepszych praktyk i punktów odniesienia dotyczących aspektów produkcji na miejscu, ze szczególnym uwzględnieniem coraz bardziej geograficznie podzielonych łańcuchów produkcji i produkcji „dokładnie na czas” (ang. „just in time”), które wpływają na zmiany klimatyczne, oraz do przedstawienia związanych z nimi wniosków;

46. wzywa Komisję do zbadania mechanizmu zgodności z postanowieniami WTO oraz polityki handlowej przyjaznej środowisku w celu znalezienia rozwiązania w odniesieniu do krajów trzecich niezwiązanych postanowieniami protokołu z Kioto oraz do wypracowania wyraźniejszych przepisów uwzględniających takie możliwości w przyszłych wersjach protokołu; uważa, że środki handlowe powinny być stosowane wyłącznie wtedy, gdy inne środki okażą się nieskuteczne w realizacji celów dotyczących ochrony środowiska; uważa, że stosowane środki handlowe nie powinny być bardziej ograniczające dla handlu niż jest to konieczne do osiągnięcia celu oraz nie powinny stanowić aktów arbitralnej i nieuzasadnionej dyskryminacji;

47. zaleca, aby w perspektywie długoterminowej i w razie konieczności w ramach tego procesu dostosowania, rozwój systemu opartego na właściwych danych odnoszących się do cyklu życia obejmował produkty końcowe, takie jak samochody i wyposażenie elektroniczne;

48. nalega, by przyszłe wnioski były w pełni zgodne ze zobowiązaniami międzynarodowymi UE, zwłaszcza z tymi wynikającymi z członkostwa w WTO, w tym z artykułem XX układu GATT,

49. podkreśla jednocześnie, że podczas reformowania instrumentów ochrony handlu należy uwzględnić wykonalność wprowadzenia czynników środowiskowych w celu uniknięcia środowiskowych praktyk dumpingowych w stosunku do produktów pochodzących z państw, które nie ratyfikowały protokołu z okresu post-Kioto;

50. zachęca Komisję do rozważenia, czy ocena przepisów dotyczących środków ochrony handlu (przepisów antydumpingowych lub dotyczących dotacji) w ramach WTO byłaby właściwa w celu uwzględnienia w pewien sposób braku poszanowania umów ogólnych, socjalnych i umów o ochronie środowiska lub konwencji międzynarodowych jako formy dumpingu i nienależnych dotacji;

51. nawołuje do wprowadzenia zachęt dla produkcji poprzez przyznawanie funduszy państwowych lub wspólnotowych oraz do zachęt do stosowania, dzięki zmniejszeniu stawki podatku VAT dla produktów, które przyczynią się do zmniejszenia emisji dwutlenku węgla;

*

* *

52. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządowi i parlamentom państw członkowskich.

P6_TA(2007)0577

Wspieranie rozwoju rolnictwa w Afryce

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 29 listopada 2007 r. w sprawie komunikatu „Wspieranie rozwoju rolnictwa w Afryce” – wniosek w sprawie rozwoju rolnictwa i bezpieczeństwa żywnościowego w Afryce (2007/2231(INI))

Parlament Europejski,

— uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Wspieranie rozwoju rolnictwa w Afryce – wniosek dotyczący współpracy na szczeblu kontynentalnym i regionalnym na rzecz rozwoju rolnictwa w Afryce” z dnia 24 lipca 2007 r. (COM(2007)0440),

Czwartek, 29 listopada 2007 r.

- uwzględniając zobowiązania wynikające z drugiego Europejskiego Forum w sprawie Zrównoważonego Rozwoju, które odbyło się w Berlinie w dniach 18-21 czerwca 2007 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2007 r., zatytułowany „Od Kairu do Lizbony – Partnerstwo strategiczne między UE i Afryką” (COM(2007) 0357),
- uwzględniając wspólny komunikat sekretariatu Komisji/Rady z dnia 27 czerwca 2007 r. zatytułowany „Po strategii Lizbońskiej: jak zrealizować partnerstwo UE-Afryka?” (SEC(2007)0856),
- uwzględniając rezolucję w sprawie ograniczania biedy wśród drobnych rolników w krajach AKP, w szczególności w sektorze owocowym, warzywnym i kwaciarskim przyjętą przez Wspólne Zgromadzenia Parlamentarne AKP-UE w Wiesbaden w dniu 28 czerwca 2007 r.⁽¹⁾,
- uwzględniając plan strategiczny Parlamentu Panafrkańskiego (PAP) na lata 2006-2010 zatytułowany „Jedna Afryka, jeden głos”, przyjęty w listopadzie 2005 r.,
- uwzględniając strategię UE zatytułowaną „UE i Afryka: w kierunku partnerstwa strategicznego” (europejska strategia na rzecz Afryki) przyjętą przez Radę Europejską w dniach 15-16 grudnia 2005 r.;
- uwzględniając wyniki i wnioski konsultacji z organizacjami afrykańskiego społeczeństwa obywatelskiego w sprawie wspólnej strategii UA/UE na rzecz rozwoju Afryki, przeprowadzonych przez Komisję Unii Afrykańskiej (KUA) w Akrze (Ghana) w dniach 26-28 marca 2007 r.,
- uwzględniając deklarację końcową w sprawie wizji rolnictwa dla NEPAD przyjętą w Pretorii w dniu 25 kwietnia 2004 r. przez przedstawicieli czterech afrykańskich regionalnych sieci rolników,
- uwzględniając deklarację szczytu w sprawie bezpieczeństwa żywnościowego, który miał miejsce w Abu-dży w grudniu 2006 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 listopada 2005 r. w sprawie strategii rozwoju dla Afryki⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 marca 2006 r. w sprawie wpływu umów o partnerstwie gospodarczym na rozwój⁽³⁾,
- uwzględniając sprawozdanie ONZ na temat bezpieczeństwa żywnościowego w krajach rozwijających się, przedstawione przez specjalnego sprawozdawcę ONZ Komisji Praw Człowieka ONZ w marcu 2002 r.,
- uwzględniając Milenijne Cele Rozwoju przyjęte na Szczycie Milenijnym ONZ we wrześniu 2000 r., a zwłaszcza Milenijny Cel Rozwoju dotyczący zasady likwidacji skrajnego ubóstwa i zmniejszenia o połowę liczby osób cierpiących głód do roku 2015,
- uwzględniając roczne sprawozdania sekretarza generalnego ONZ w sprawie realizacji deklaracji milenijnej ONZ, z których ostatnie opublikowano w lipcu 2006 r.,
- uwzględniając Konwencję Pomocy Żywnościowej podpisaną w Londynie w dniu 13 kwietnia 1999 r., której celami są: przyczynianie się do światowego bezpieczeństwa żywnościowego i poprawa zdolności wspólnoty międzynarodowej do reagowania na kryzysy żywnościowe i inne sytuacje związane z potrzebami żywnościowymi krajów rozwijających się,

⁽¹⁾ Dz.U. C 254 z 26.10.2007, str. 25.

⁽²⁾ Dz.U. C 280 E z 18.11.2006, str. 475.

⁽³⁾ Dz.U. C 292 E z 1.12.2006, str. 121.

Czwartek, 29 listopada 2007 r.

- uwzględniając sprawozdanie Komisji zatytułowane „Milenijne cele rozwoju 2000-2004” (SEC(2004) 1379),
- uwzględniając swoje rezolucje z dni: 12 kwietnia 2005 r. w sprawie roli Unii Europejskiej w osiągnięciu Milenijnych Celów Rozwoju (MCR) ⁽¹⁾ oraz 20 czerwca 2007 r. w sprawie milenijnych celów rozwoju – bilans półmetka ⁽²⁾,
- uwzględniając wnioski Prezydencji z posiedzenia Rady Europejskiej w Brukseli w dniach 16-17 grudnia 2004 r., potwierdzające pełne zobowiązanie się Unii Europejskiej co do MCR oraz spójności polityki,
- uwzględniając wspólne oświadczenie Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w ramach Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji w sprawie polityki rozwojowej Unii Europejskiej: „Konsensus europejski” (Konsensus europejski w sprawie rozwoju) podpisane w dniu 20 grudnia 2005 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając podpisaną w dniu 23 czerwca 2000 ⁽⁴⁾ r. w Kotonu umowę o partnerstwie zawartą pomiędzy członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej, zmienioną umową zmieniającą umowę o partnerstwie podpisaną w Luksemburgu w dniu 25 czerwca 2005 r. ⁽⁵⁾,
- uwzględniając deklarację rzymską w sprawie harmonizacji, przyjętą w dniu 25 lutego 2003 r., w następstwie forum wysokiego szczebla na temat harmonizacji oraz deklarację paryską o efektywności pomocy, przyjętą w dniu 2 marca 2005 r.,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiające instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju (zwany dalej instrumentem na rzecz rozwoju) ⁽⁶⁾,
- uwzględniając zobowiązania grupy G8 podjęte w 2005 r. w Gleneagles, dotyczące wielkości pomocy, pomocy dla Afryki Subsaharyjskiej oraz jakości pomocy,
- uwzględniając konwencję ONZ z dnia 18 grudnia 1979 r. w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (CEDAW),
- uwzględniając międzynarodową konferencję na temat finansowania rozwoju, która miała miejsce w Monterrey w marcu 2002 r. oraz Światowy Szczyt Trwałego Rozwoju w Johannesburgu we wrześniu 2002 r.,
- uwzględniając deklarację w sprawie działania przeciw głodowi i ubóstwu, podpisaną w Nowym Jorku w dniu 20 września 2004 r. przez 111 rządów krajowych, w tym wszystkie państwa członkowskie UE,
- uwzględniając podjęte w roku 1996 na Światowym szczycie poświęconym problemom wyżywienia zobowiązanie dotyczące zmniejszenia o połowę liczby ludzi cierpiących głód,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Udzielanie pomocy przez UE: więcej, lepiej i szybciej” (COM(2006)0087),

⁽¹⁾ Dz.U. C 33 E z 9.2.2006, str. 311.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0274.

⁽³⁾ Dz.U. C 46 z 24.2.2006, str. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, str. 3.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 209 z 11.8.2005, str. 27.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 378 E z 27.12.2006, str. 41.

Czwartek, 29 listopada 2007 r.

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Przyspieszenie tempa realizacji milenijnych celów rozwoju – finansowanie rozwoju i efektywność pomocy”(COM(2005)0133),
- uwzględniając śródk okresowy przegląd umowy o partnerstwie gospodarczym przez regionalną sieć organizacji rolników AKP, opublikowany w dniu 10 grudnia 2006 r. oraz trwające negocjacje umów o partnerstwie gospodarczym,
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju (A6-0432/2007),
- A. mając na uwadze, że rolnictwo jest głównym sektorem zatrudnienia w większości krajów Afryki oraz że główne źródło dochodów zależy od produkcji rolniczej i związanych z nią dziedzin,
- B. mając na uwadze, że głównym celem komunikatu Komisji zatytułowanego „Wspieranie rozwoju rolnictwa w Afryce” jest zaproponowanie zasad i kluczowych dziedzin do współpracy UE-UA (Unia Afrykańska) w zakresie rozwoju rolnictwa w Afryce, skupiając się na szczeblach regionalnym i kontynentalnym,
- C. mając na uwadze, że zarówno europejski konsensus, jak i strategia UE na rzecz Afryki podkreślają, że rolnictwo i jego rozwój mają zasadnicze znaczenie dla zmniejszenia ubóstwa,
- D. mając na uwadze, że jedynie w Afryce Subsaharyjskiej 200 milionów osób cierpi na niedożywienie, co stanowi wzrost o 30 milionów w porównaniu do poprzedniej dekady oraz mając na uwadze, że większość z tych osób zamieszkuje obszary wiejskie i jej dochody oraz bezpieczeństwo żywnościowe uzależnione są od rolnictwa,
- E. mając na uwadze, że prawem każdego człowieka jest dostęp do zdrowej, bezpiecznej i pożywej żywności, zaś podstawowym prawem każdego jest bycie wolnym od głodu,
- F. mając na uwadze, że likwidacja skrajnego ubóstwa oraz głodu jest pierwszym z MCR Organizacji Narodów Zjednoczonych,
- G. mając na uwadze, że podczas drugiego szczytu UE-Afryka, który ma się odbyć w grudniu 2007 r. w Lizbonie, głowy państw i szefowie rządów mają zatwierdzić wspólną strategię UE -Afryka,
- H. mając na uwadze, że deklaracja „Światowy szczyt poświęcony problemom wyżywienia: pięć lat później” przedstawia zobowiązania mające na celu osiągnięcie bezpieczeństwa żywnościowego dla wszystkich oraz zobowiązania do trwałego wysiłku zmierzającego do likwidacji głodu we wszystkich krajach, z najbliższym celem zmniejszenia o połowę, nie później niż do roku 2015, liczby ludzi niedożywionych,
- I. mając na uwadze, że w Afryce na obszarach wiejskich żyje do 80 % ludności, a 73 % ludności wiejskiej w Afryce to drobni rolnicy produkujący na własne potrzeby, i że ich środki do życia w dużej mierze zależą od produkcji żywności w gospodarstwie lub hodowli żywego inwentarza,
- J. mając na uwadze, że rolnictwo dostarcza zatrudnienia i utrzymania dla ponad 60 % siły roboczej w krajach rozwijających się, a zatem że polityka rozwoju rolnictwa ma zasadnicze znaczenie dla skutecznego stawiania czoła ubóstwu i głodowi,
- K. mając na uwadze, że społeczności wiejskie stoją przed szczególnym ryzykiem towarzyszącym konfliktem, katastrofom naturalnym czy innym klęskom,
- L. mając na uwadze, że 70 % z 1,3 mld ludzi żyjących w skrajnym ubóstwie to kobiety oraz że na całym świecie kobietom odmawia się niezbędnych możliwości poprawy warunków ekonomicznych i społecznych, takich jak prawo do własności i dziedziczenia czy też dostęp do wykształcenia i pracy,

Czwartek, 29 listopada 2007 r.

- M. mając na uwadze, że tradycyjne instytucje finansowe starają się nie udzielać kredytów na obszarach wiejskich z powodu wysokich kosztów i ryzyka, a także z powodu braku oficjalnych urzędów ziemskich,
- N. mając na uwadze, że zgodnie z drugim Raportem ONZ o gospodarce wodnej na świecie (2006) 75 % ludności Afryki żyje w jałowych lub półjałowych regionach, zaś około 20 % w strefach, gdzie występują duże zmiany klimatyczne na przestrzeni roku,
- O. mając na uwadze, że oddalone obszary wiejskie cierpią niezmiernie na brak infrastruktury dostarczającej energię, transportowej czy telekomunikacyjnej, i często posiadają nieodpowiednie lub niepewne zasoby wodne,
- P. mając na uwadze, że choroby związane z ubóstwem, zwłaszcza AIDS/HIV, gruźlica i malaria, są główną przyczyną, a zarazem skutkiem poważnego ubóstwa w wielu krajach Afryki,
- Q. mając na uwadze, że przez lata organizacje pozarządowe nawiązywały stosunki partnerskie z organizacjami ludności wiejskiej w Afryce i poprzez ten proces ułatwiły dialog i wzajemne zrozumienie z europejskim społeczeństwem obywatelskim oraz zgromadziły istotne doświadczenia w propagowaniu drobnego rolnictwa,
- R. mając na uwadze, że Parlament w rezolucji z dnia 6 lipca 2006 r. w sprawie sprawiedliwego handlu i rozwoju⁽¹⁾ uznał rolę sprawiedliwego handlu w procesie poprawiania warunków życia drobnych rolników i producentów w krajach rozwijających się, zakładając zrównoważony model produkcji z gwarantowanymi dochodami dla producentów,
- S. mając na uwadze, że obecny proces negocjacji umów o partnerstwie gospodarczym (EPA) niesie ze sobą zarówno możliwości, jak i wyzwania dla krajów AKP, a szczególnie dla rolnictwa w wielu krajach afrykańskich,
- T. mając na uwadze, że parlamenty, jako główni uczestnicy w procesie rozwoju, muszą być czynnie zaangażowane w strategię i plany działania dotyczące społeczności, które reprezentują,
1. z zadowoleniem przyjmuje ww. komunikat „Wspieranie rozwoju rolnictwa w Afryce”, a zwłaszcza stwierdzenie, że „rolnictwo i rozwój obszarów wiejskich mają kluczowe znaczenie dla ograniczania ubóstwa i pobudzania rozwoju gospodarczego”; zgadza się, że „aby rozwój gospodarczy doprowadził do ograniczenia ubóstwa, konieczne jest jego szerokie poparcie i ukierunkowanie na drobnych rolników oraz osiągnięcie wyniku w postaci zwiększonych możliwości pracy”, wyraża jednakże ubolewanie, że stwierdzenie to pojawia się jedynie w dołączonym dokumencie roboczym służb Komisji, nie zaś w tekście komunikatu;
 2. z zadowoleniem przyjmuje uznanie różnic pomiędzy krajami afrykańskimi, ponieważ jest to podstawa do uwzględnienia zróżnicowania i rozbieżności istniejących nie tylko na szczeblu regionalnym w Afryce, ale również w poszczególnych państwach afrykańskich;
 3. zgadza się z poglądem wyrażonym w dokumencie do dyskusji wydanym przez Komisję w styczniu 2007 r. przed wyżej wymienionym komunikatem Wspieranie rozwoju rolnictwa w Afryce, że „...[o ile] Afryka ma długoletnią historię często kosztownych interwencji państwa w rolnictwo z różnym poziomem skuteczności, to zachodzący proces liberalizacji również nie jest całkowity, przekonujący i/lub uwieńczony sukcesem”;
 4. zgadza się, że konkurencyjność na rynkach regionalnym i międzynarodowym stanowi priorytet; w tym kontekście podkreśla znaczenie, jakie mają wsparcie i pomoc udzielane drobnym producentom, umożliwiające im wystarczający dostęp do tych rynków;
 5. podkreśla znaczenie integracji rynków regionalnych w Afryce i stopniowego znoszenia barier między krajami afrykańskimi w celu rozszerzenia rynków dla producentów;

(¹) Dz.U. C 303 E z 13.12.2006, str. 865.

Czwartek, 29 listopada 2007 r.

6. podkreśla ważną rolę, jaką powinna odgrywać UE w instytucjach międzynarodowych, takich jak Światowa Organizacja Handlu, Międzynarodowy Fundusz Walutowy i Bank Światowy, energicznie broniąc prawa krajów afrykańskich do ochrony rynków krajowych i regionalnych na kontynencie afrykańskim przed importem zagrażającym egzystencji lokalnych producentów podstawowych produktów rolnych;
7. z zadowoleniem przyjmuje oparte na szerokiej konsultacji podejście Komisji przyjęte przy sporządzaniu komunikatu;
8. wyraża nadzieję, że tego rodzaju podejście nie pozostanie odizolowanym przypadkiem, lecz stanie się częścią mechanizmu umożliwiającego uczestnictwo społeczeństwa obywatelskiego oraz instytucji demokratycznych w Europie i Azji, do czego wzywa ww. wspólny komunikat sekretariatu Komisji/Rady zatytułowany „Po strategii lizbońskiej: jak zrealizować partnerstwo UE-Afryka?”; wzywa Komisję do rozpoczęcia negocjacji z parlamentami i podmiotami społeczeństwa obywatelskiego dotyczących ich roli w procesie realizacji i monitorowania wspólnej strategii UE-Afryka;
9. wzywa Unię Afrykańską do dokonania z nową energią ponownego przeglądu swojego zobowiązania do przestrzegania wartości, podjętego w Afrykańskiej karcie praw człowieka i narodów, której pionierem była poprzedniczka UA — Organizacja Jedności Afrykańskiej — i wśród której sygnatariuszy jest również Zimbabwe;
10. podkreśla znaczenie popierania większego zaangażowania rządów, władz lokalnych oraz krajowych i regionalnych parlamentów w proces podejmowania decyzji dotyczących polityki rolnej i bezpieczeństwa żywnościowego, a także ułatwiania aktywniejszego udziału społeczeństwa obywatelskiego; w tym kontekście zachęca Komisję do wsparcia procesu formułowania i realizacji wspólnej regionalnej polityki rolnej przy aktywnym uczestnictwie zainteresowanych podmiotów;
11. wyraża zaniepokojenie spowodowane brakiem jasności co do przedstawionego w komunikacie procesu podejmowania decyzji, zarówno w obrębie UE, jak i poza nią (w zakresie negocjacji z rządami afrykańskimi); w związku z tym (skreślenie) wzywa do większej przejrzystości w negocjacjach, które Komisja prowadzi z rządami afrykańskimi w celu ustanowienia współpracy UE-UA w zakresie rozwoju rolnictwa w Afryce;
12. podkreśla, że propozycja współpracy głównie z afrykańskimi organizacjami o zasięgu kontynentalnym i regionalnym, takimi jak KUA, NEPAD (Nowe Partnerstwo na rzecz Rozwoju Afryki) oraz REC (regionalne wspólnoty gospodarcze), powinna obejmować również mechanizmy włączenia grup interesów, ruchów obywatelskich oraz społeczeństwa obywatelskiego, aby w większym stopniu umożliwić drobnym, ubogim rolnikom wpływanie w znaczący sposób na procesy polityczne;
13. wyraża ubolewanie, że we wspólnej strategii UE-Afryka problemy dotyczące rozwoju rolnictwa i bezpieczeństwa żywnościowego w Afryce są jedynie krótko zasygnalizowane; wyraża nadzieję, że zostanie to zrekompensowane poprzez nadanie większej wagi planowi działania, który ma towarzyszyć wspólnej strategii;
14. podkreśla konieczność zagwarantowania przez państwa członkowskie i Komisję większej koordynacji i harmonizacji pomocy na rzecz rozwoju oraz ogólnie bezzwłocznego wypełnienia wszystkich innych celów określonych w ramach procesu zwiększania skuteczności europejskiej współpracy na rzecz rozwoju;
15. podkreśla, jak ważne dla Komisji i państw członkowskich jest jasne wskazanie sposobu, w jaki państwa-beneficjenci i społeczeństwo obywatelskie będą sprawować pełną kontrolę nad swoją polityką rozwoju oraz wprowadzenie wskaźników wydajności umożliwiających parlamentom krajowym i regionalnym oraz społeczeństwu obywatelskiemu monitorowanie efektów pomocy rozwojowej;
16. podkreśla znaczenie negocjacji prowadzonych na szczeblu europejskim, obejmujących wymianę poglądów z konsumentami, producentami i organizacjami branżowymi, w tym z krajów rozwijających się, w celu zagwarantowania, że sektor rolno-przemysłowy oraz branża przetwórcza odgrywać będą pełnoprawną, a nie drugorzędną, rolę;

Czwartek, 29 listopada 2007 r.

17. podkreśla konieczność wzmocnienia opartych na wiedzy biogospodarek afrykańskich, wzywa w związku z tym państwa członkowskie do podzielenia się z afrykańskimi badaczami i rolnikami swoją wiedzą agronomiczną oraz do udostępnienia krajom afrykańskim technologii i innych innowacyjnych metod w dziedzinie rolnictwa w celu podniesienia ich konkurencyjności oraz zwiększenia wartości dodanej rolnictwa na kontynencie;

18. podkreśla konieczność poszanowania praw własności intelektualnej w odniesieniu do afrykańskich badań i wiedzy; wzywa Komisję, Radę i państwa członkowskie do poprawy prawodawstwa europejskiego, tak aby korzyści z nierzadko odwiecznej wiedzy dotyczącej np. (leczniczych) właściwości roślin spłynęły z powrotem na tych, którzy odkryli je u podstaw;

19. wzywa państwa członkowskie do corocznego i maksymalnie przejrzystego wykazywania swoich zobowiązań finansowych na rzecz pomocy dla rozwoju, a także do wyłączenia kwot przeznaczonych na inicjatywy, które nie są bezpośrednio związane z rozwojem (jak np. umorzenie zadłużenia), z ustalania całkowitych wydatków na pomoc na rzecz rozwoju, które można zaklasyfikować jako oficjalną pomoc rozwojową (ODA) zgodnie z zasadami Komitetu Pomocy Rozwojowej Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD/DAC); podkreśla w tym kontekście, że Parlament będzie zwracał szczególnie baczna uwagę na dyskusje w tej sprawie toczone w ramach OECD/DAC;

20. podkreśla, że polityka i programy pomocy żywnościowej nie mogą uniemożliwiać rozwoju lokalnych i krajowych zdolności produkcyjnych w zakresie żywności czy też powodować zależności, zakłóceń na rynkach krajowych i lokalnych, korupcji i wykorzystywania żywności szkodliwej dla zdrowia (OGM);

21. wzywa instytucje międzynarodowe do wdrażania polityki, która stopniowo zajmie miejsce pomocy żywnościowej, popierając wspomaganie i rozwój rolnictwa lokalnego; w przypadku, gdyby pomoc żywnościowa miała być jedyną alternatywą, żąda, żeby priorytetowo traktować zakupy lokalne i/lub w strefach sąsiadujących z krajem znajdującym się w trudnej sytuacji lub w danym regionie;

22. podkreśla znaczenie zwiększenia środków finansowych przyznawanych przez darczyńców na potrzeby rozwoju rolnictwa i bezpieczeństwa żywnościowego oraz podkreśla konieczność włączenia przez rządy afrykańskie rolnictwa do ich priorytetów politycznych w celu otrzymania wsparcia z Europejskiego Funduszu Rozwoju;

23. podkreśla, że polityka UE w różnych obszarach powinna być spójna pod względem celów ogólnych; utrzymuje, że polityka handlowa UE oraz wspólna polityka rolna powinny być spójne z unijną polityką rozwoju, podkreśla w związku z tym konieczność zniesienia ograniczeń taryfowych w odniesieniu do wszystkich produktów rolnych, zarówno surowych, jak i przetworzonych, w celu szybkiego otwarcia rynku europejskiego dla wszystkich produktów rolnych z kontynentu afrykańskiego;

24. wzywa UE do opracowania harmonogramu prowadzącego do zaniechania takiej eksportowej polityki rolnej, która przynosi szkody osłabionym przedsiębiorstwom rolniczym w krajach rozwijających się oraz do wywarcia presji na inne podmioty międzynarodowe, aby uczyniły podobnie;

25. uznaje możliwości oferowane przez umowy o partnerstwie gospodarczym (EPA) w zakresie ułatwienia handlu rolnego, lecz przypomina w związku z tym Komisji, że umowy takie nie zostały jeszcze podpisane i że wciąż pozostaje do rozwiązania kilka spornych kwestii;

26. przyznaje, że umowy o partnerstwie gospodarczym (EPA) mogą stać się ważnym narzędziem dla handlu afrykańskiego i integracji regionalnej, ale tylko pod warunkiem, że będą „przyjazne dla rozwoju”, umożliwiając w razie konieczności zwolnienia i długie okresy przejściowe pozwalające rodzimym producentom i nowo powstającym gałęziom przemysłu przystosować się do nowej sytuacji na rynku;

Czwartek, 29 listopada 2007 r.

27. podkreśla konieczność wdrażania polityki, która będzie przeciwdziałać importowi produktów rolnospożywczych niszczących i szkodliwych dla produkcji lokalnej oraz uwzględniać geograficzną, historyczną i kulturową różnorodność krajów afrykańskich, zwiększając udział wspólnot wiejskich i tubylczych w zapewnianiu trwałego gospodarowania zasobami;
28. wyraża ubolewanie, że we wspomnianym komunikacie „Wspieranie rozwoju rolnictwa w Afryce” rynek biopaliw jest traktowany na równi z innymi rynkami niszowymi, gdyż rozwój powstającego przemysłu biopaliw mógłby również mieć szkodliwy wpływ na dostawy żywności, ponieważ uprawa biomasy wyłączałaby ziemię, wodę i inne zasoby z produkcji rolnej; zgadza się jednakże, że ważne jest, aby popierać rynki produktów ekologicznych oraz sprawiedliwy, wzajemnie korzystny handel;
29. ponownie potwierdza konieczność popierania przez politykę pomocy na rzecz rozwoju prawa poszczególnych narodów do opracowywania własnych strategii dotyczących żywności oraz do ochrony i regulowania krajowej produkcji rolnej i lokalnego rynku;
30. zwraca uwagę na niespójność wspomnianego komunikatu „Wspieranie rozwoju rolnictwa w Afryce”, który podkreśla znaczenie roli odgrywanej przez kobiety w produkcji rolnej Afryki, ale nie wspomina o nich w rozdziale dotyczącym obszarów współpracy; podkreśla jednakże, że środki przeznaczone na rozwój rolnictwa w Afryce powinny być kierowane przede wszystkim do kobiet oraz że należy wprowadzić specjalne strategie zapewniające dostęp do środków produkcji i kontrolę nad nimi, w szczególności prawo własności ziemskiej, budowanie potencjału, finansowanie mikroprzedsiębiorstw, lepsze warunki życia, żywność i świadczenia zdrowotne, kształcenie i bardziej aktywne zaangażowanie w życie społeczne i polityczne;
31. podkreśla konieczność udzielania wsparcia dla tworzenia, organizacji i wzmacniania grup rolników, zwłaszcza grup kobiet-rolników, na szczeblu krajowym i regionalnym;
32. podkreśla fakt, że komunikat pomija pozornie oczywisty punkt, że pomoc powinna być kierowana przede wszystkim do grup najmniej uprzywilejowanych i do obszarów najmniej uprzywilejowanych (oddalonych obszarów wiejskich — RRA), których odizolowanie geograficzne oraz fizyczne przeszkody w wydajności rolnej podnoszą poziom chronicznego ubóstwa;
33. ponownie potwierdza konieczność wypełnienia przez kraje członkowskie zobowiązania osiągnięcia trwałego pokoju w Afryce jako warunku wstępnego bezpieczeństwa żywnościowego, i w związku z tym kładzenia szczególnego nacisku na wspieranie pokoju; nalega na rządy krajów zarówno z Północy, jak i z Południa, aby poszukiwały pokojowych rozwiązań konfliktów i przypomina o konieczności położenia kresu handlowi bronią i minami przeciwpiechotnymi;
34. podkreśla znaczenie (w celu dokonania pozytywnego i skutecznego wkładu w walkę z ubóstwem) popierania instrumentów mikrofinansowania, w szczególności programów dotyczących mikrokredytów jako zasadniczych elementów polityki rozwoju w rolnictwie;
35. ponownie potwierdza, że rolnictwo musi zagwarantować ubogiej ludności wiejskiej równy dostęp do ziemi, wody i bogactw — a także kontrolę nad nimi — koniecznych do utrzymania ich warunków życia w sposób trwały;
36. wzywa do popierania na szczeblu międzynarodowym prawa wszystkich ludzi do wody, jako że woda stanowi zasób użyteczności publicznej, który należy zachować w szczególności dla przyszłych pokoleń;
37. wzywa rządy afrykańskie do popierania reform agrarnych w swoich krajach w celu umożliwienia ludności wiejskiej gwarantowanego dostępu do ziemi i środków produkcji, szczególnie w przypadku rodzin wiejskich nieposiadających tytułu własności; w tym kontekście apeluje o to, aby w planie działania dołączonym do wspólnej strategii UE-Afryka nadać wysoki priorytet sprawie ustanowienia i poprawy funkcjonowania urzędów ziemskich oraz wzmocnienia systemów prawnych, tak aby umożliwić trybunałom skuteczne egzekwowanie prawa własności;

Czwartek, 29 listopada 2007 r.

38. ponownie zwraca uwagę na kluczową sprawę prawa własności ziemi dla maksymalizacji potencjału rozwoju, uznając, że tytuły własności umożliwiają pożyczkę na rozsądny procent pieniędzy, które mogą zostać wykorzystane na założenie i rozwój przedsiębiorstwa; wzywa zatem, aby w ramach najwyższego priorytetu ustanawiać urzędy ziemskie i/lub poprawiać ich funkcjonowanie oraz zapewniać środki do sporządzania map i rejestracji gruntów, a także do egzekwowania praw własności przez trybunały;

39. wzywa rządy afrykańskie do zachęcania do większej różnorodności sposobów produkcji (w celu uniknięcia systemów intensywnych monoupraw) oraz do sposobów produkcji zrównoważonej, bardziej przystosowanych do ich kontekstu;

40. utrzymuje, że produkcja biopaliw ma potencjalnie duże znaczenie dla rolnictwa w krajach afrykańskich, ale że korzyści dla środowiska w dużym stopniu zależą od rodzaju rośliny energetycznej, a także energii pochłanianej w całym łańcuchu produkcji, mając na uwadze, że nie określono jeszcze rzeczywistych korzyści pod względem redukcji CO₂ i że najwyższy priorytet należy nadać kwestii unikania ewentualnych szkód w przyrodzie i środowisku powodowanych przez niekontrolowany wzrost produkcji biopaliw;

41. wzywa Komisję i państwa członkowskie do opracowania bardziej skutecznej polityki rozwoju, umożliwiającej realizację większej podstawowej infrastruktury służącej rolnictwu (sieci nawadniającej, dostaw energii elektrycznej, transportowej, drogowej itd.) oraz lepszy rozdział funduszy przewidzianych na podstawowe usługi publiczne tego rodzaju;

42. jest przekonany, że drobni rolnicy muszą mieć zapewniony łatwy dostęp do właściwie ukierunkowanych informacji, które powinny być szeroko rozpowszechniane w lokalnych językach, np. za pośrednictwem wiejskich stacji radiowych, oraz podkreśla konieczność rozwoju technologii informacyjnych i komunikacyjnych, aby zmniejszyć przepaść w dostępie do technologii cyfrowych na obszarach wiejskich;

43. podkreśla konieczność realizacji polityki wspierającej praktyki i techniki przystające do środowiska naturalnego i gospodarowania zasobami naturalnymi (niezbędne do harmonijnego, zrównoważonego rozwoju), umożliwiające lepsze dbanie o ziemię i ekosystemy rolne i zapobiegające w ten sposób postępowi obecnemu procesowi pustoszenia;

44. wzywa UE do promowania bardziej skutecznego uwzględniania krajowych planów dotyczących konwencji ONZ w sprawie przeciwdziałania pustoszeniu (UNCCD) w krajowych strategiach rozwoju partnerów afrykańskich;

45. zachęca Komisję do budowy dobrej współpracy z Organizacją ds. Wyżywienia i Rolnictwa (FAO) i Międzynarodowym Funduszem Rozwoju Rolnictwa (IFAD), opartej na stosunkowo korzystnej pozycji tych instytucji w dziedzinie rozwoju rolnictwa i obszarów wiejskich;

46. wzywa wspólnotę międzynarodową i rządy państw afrykańskich do podjęcia wspólnego zobowiązania do zwalczania pandemii HIV/AIDS;

47. popiera starania na szczeblu krajowym i regionalnym w celu zaangażowania podmiotów wiejskich i ich organizacji przedstawicielskich w proces konsultacji na temat kwestii politycznych, które ich dotyczą; zauważa, że sprawą zasadniczą dla tego procesu jest budowanie potencjału, w sposób ukierunkowany na mieszkańców wspierając populacje wiejskie; podkreśla, że popieranie drobnych rolników, gospodarstw rodzinnych, a także działań agro-ekologicznych to kluczowe strategie służące zmniejszeniu ubóstwa i bezpieczeństwu żywnościowemu;

48. podkreśla, że zatrudnianie dzieci do prac rolnych w Afryce i ich wykorzystywanie jest zjawiskiem powszechnym i prawnie nieuregulowanym oraz wzywa Wspólnotę do poparcia wysiłków międzynarodowych, zwłaszcza podejmowanych przez FAO i MOP, mających na celu walkę z tym poważnym problemem;

Czwartek, 29 listopada 2007 r.

49. nalega na wprowadzenie środków polepszających szkolenie w celu umożliwienia młodym ludziom zdobywania wyższego poziomu wykształcenia w dziedzinach rolniczych i technologicznych, a także na tworzenie możliwości pracy dla dyplomowanych rolników w celu zmniejszenia migracji z obszarów wiejskich do miast, a nawet z krajów rozwijających się do krajów rozwiniętych, oraz podkreśla, że towarzyszyć temu musi wzmocnienie lokalnych rządów i organów w celu urzeczywistnienia zarządzania terytorialnego przez miejscowe społeczności;
50. wzywa do uwzględnienia we wspólnej strategii podstawowych przyczyn migracji i zwrócenia szczególnej uwagi na problem drenażu mózgow; podkreśla również, że o ile ograniczenia migracji do UE nie należy uważać za warunek udzielenia pomocy, istnieje potrzeba większej świadomości potężnych szkód, jakie migracja wyrządza tkance społecznej Afryki, oraz jej negatywnych konsekwencji, które hamują postęp na drodze Afryki do osiągnięcia pełnego potencjału rozwojowego;
51. zwraca uwagę na konieczność popierania globalnego podejścia w dziedzinie polityki migracyjnej, opartego na zasadach solidarności z krajami afrykańskimi i na wspólnym rozwoju, i wzywa do ściślejszego partnerstwa między instytucjami lokalnymi i instytucjami państw członkowskich;
52. popiera wniosek Komisji dotyczący zachęcania do migracji wahadłowej w celu sprzyjania krążeniu nabytej wiedzy i zdobytego doświadczenia oraz popiera inicjatywy dotyczące wspólnego rozwoju w celu zwiększenia udziału wspólnot migrantów w rozwoju ich kraju pochodzenia;
53. zaleca rozpowszechnianie właściwych informacji dotyczących działań w zakresie wspierania rolnictwa i jego rozwoju oraz bezpieczeństwa żywnościowego w Afryce w celu podniesienia stanu świadomości i zwiększenia zobowiązań darczyńców;
54. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich jak również Komisji Unii Afrykańskiej, Radzie Wykonawczej Unii Afrykańskiej, Parlamentowi Panafrykańskiemu, Radzie Ministrów AKP oraz Wspólnemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu AKP-UE.
-